

2000 år siden. Vi går fra fiskens tegn ind i vandbærerens tegn, ingen aner noget om fremtiden. Derfor vil jeg inderligt bede Folketinget om at spise brød til, og helst ikke komme med store tiltag de næste tyve år, for alt skal alligevel laves om igen. Hvis vi skulle foretage os noget, skulle det være at forsimpler det, der forsimpler kan. Det at leve i en kaostid kræver indre ro. Vi mangler pejlepunkter. Som min halvfæring siger mig, så må vi, ligesom når tågen lægger sig, tage den med ro og for guds skyld ikke bevæge os. Stille og roligt skal vi sætte os ned, til det driver over. Det er i kriser og kaos, det nye fødes. Det eneste permanente her i tilværelsen er forandringen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne sige tak for en god, afdæmpet og til tider – i korte tider – endog en stemningsfuld debat. Vi har traditionen tro været langt omkring, men jeg synes, det er rigtigt at konstatere, at debatten har holdt sig på det spor, som jeg lagde ud i min åbningstale, nemlig at vi nu skal i gang med at skabe resultater, nu skal det, vi kalder det arbejdende folkestyre, hurtigt i gang igen og opnå resultater.

Man kan naturligvis godt, når man har en debat som den, vi har haft her i dag, forsøge at gøre sig lidt morsom på bekostning af andre partier. Det vil jeg nu ikke gøre så forfærdelig meget ud af, men måske lige bruge et øjeblik til at korrigerer hr. Anders Fogh Rasmussen.

Hvis jeg hørte ret, så blev der brugt et billede af et sympatisk, meget stort, meget gammelt dyr i en bestemt politisk sammenhæng. Der blev vist refereret til et tidspunkt i vores historie, der kaldes stenalderen. Hvis jeg ikke har hørt forkert, så må jeg her korrigerer, for de gode dinosaurer levede faktisk længe før stenalderen. Det afføder naturligvis den tanke – men den fristelse falder jeg ikke for – om de ideer, som hr. Anders Fogh Rasmussen har lanceret både i bogform og indirekte her i dag, hører den tid til, som hr. Anders Fogh Rasmussen tog fejl af. Men jeg skal ikke bruge tid på det, for det interesserer mig egentlig ikke så forfærdelig meget.

Det, der interesserer mig, er, om vi i dette folketingsår kan komme igennem med at give et fornuftigt, fornyende billede til hvert enkelt menneske, der gerne vil i arbejde igen.

Jeg var meget glad for hr. Torben Lunds, hr. Jørgen Estrups og hr. Erhard Jakobsens billede af det samfund, vi har lige nu, men jeg var også meget glad for hos alle tre politiske ordførere at

mærke en stålsathed over for vores regeringspartier, når det gælder det, der er hovedresultatet, og det, der er hovedfilosofien for denne regering og vores partier. Det er, at de ledige mennesker skal have et tilbud hurtigere, end vi hidtil har været i stand til. Det er, at de unge mennesker får et uddannelses tilbud hurtigere, end vi hidtil har kunnet give dem. Det er, at det bygger på rettigheder og på pligter, rettigheder og pligter både for den enkelte, men selv sagt også for samfundet. Og jeg har meget svært ved at forestille mig, at et eneste politisk parti, når det endelig kommer til stykket og vi skærer polemikken væk, kan være uenig i det grundsyn.

Jeg ser klart her op til det spil, der i morgen går i gang i form af forhandlinger ved finanslovbordet, og jeg er klar over, at hvert enkelt parti har behov for at positionere sig, markere sig. Det skal jeg ikke bebrejde nogen, men der hviler et centnertungt ansvar på samtlige de politiske partier, der sidder ved det forhandlingsbord, for jeg kan forsikre alle om én eneste ting: Man får forklaringsvanskeligheder, hvis man under finanslovsforhandlingerne forlader forhandlingsbordet med det grundsyn, at vi desværre ikke kunne komme i gang og desværre ikke kunne komme igennem med så mange nedskæringer, som vi gerne ville. Det er ikke dagsordenen.

Dagsordenen er at få rykket tilbud frem til at være ret og pligt, og den er ikke en konkurrence om nedskæringer. Dagsordenen er dermed også at gøre dagpengeperioden kortere, og det vil jeg gerne vedstå, for det er konsekvensen af det første grundsyn, men det kan aldrig blive en konkurrence med os selv om, hvem der er mest brutal, og hvem der er mest barsk i forhold til de ledige. Det er ikke regeringens synspunkt, og jeg går ud fra, at det heller ikke er andre politiske partiers synspunkt.

Jeg tror ikke på, at pisk alene er svaret i forhold til arbejdsløse mennesker i Danmark. Jeg tror på, at det at basere sit tilbud til ledige mennesker på rettigheder og pligter er svaret, for det er nu engang det, der giver selvværdet, og det er det, der gør, at man igen kan komme i gang. Jeg siger det stillfærdigt, for det er grundfilosofien, og det er det, jeg både synes og fornemmer vi trods alt kan mødes om.

Der har været trukket forskellige tal frem i debatten. Hr. Anders Fogh Rasmussen har plukket lidt i Det Økonomiske Sekretariats og Økonomiministeriets seneste rapport. De tal, hr.